

Chương 52

Bởi vì đã có bài học của lần đầu tiên nên lần thứ hai này Vệ Bắc trở về suôn sẻ hơn rất nhiều.

Vừa đến nhà, Tần Dao đã sớm chuẩn bị cho con trai bộ lễ phục mặc trong đám cưới: một chiếc áo sơ mi trắng cổ bẻ rất thời thượng, một chiếc cà vạt bản nhỏ màu đen phóng khoáng kết hợp với quần Âu đen. Trông anh chàng đẹp trai ngời ngời mà không mất đi vẻ trang trọng, so với lần đầu tiên đến nhà họ Diệp chẳng khác gì hai người khác nhau.

Đúng là trùng hợp, hôm đi đám cưới, Diệp Sơ cũng mặc một chiếc váy bằng vải chiffon màu đen, cổ đeo một sợi dây chuyền hình nụ hoa trắng như tuyết, hai người đứng cạnh nhau, một đen một trắng vô cùng xứng đôi.

Lưu Mỹ Lệ hồi hận chết đi được, sớm biết như thế đã không để con gái mặc thế này, nhưng lại không kìm nổi nghĩ bụng, nếu bỏ qua những hành vi không tốt của thằng ranh này mà chỉ ngắm thế này thôi cũng đã no con mắt rồi.

Tuy nói không thể trông mặt mà bắt hình dong, nhưng tự cô chí kim, những người có khuôn mặt đẹp đều luôn được yêu thích.

Về mặt này thì tên nhóc Vệ Bắc thắng lớn, bình thường không ăn diện đã đẹp trai đến choáng váng rồi, hôm nay lại chải chuốt cẩn thận thế này, thì đến cả mẹ vợ vốn chẳng ưa gì anh cũng phải thán thốt lên: Đẹp trai quá đi mất!

Chuẩn bị kĩ càng như vậy nên rõ ràng lần gặp mặt này hòa hợp hơn lần trước rất nhiều.

Vì là hôn lễ của anh họ Diệp Sơ nên phần lớn khách mời đều là họ hàng bạn bè thân thiết, thấy Diệp Sơ vốn ngoan ngoãn từ nhỏ nay lại mang theo trai tới dự hôn lễ thì lại càng nhiệt tình khởi phải nói.

Các cô dì chú bác tụ tập với nhau, người thì khen họ đẹp đôi, người thì hỏi khi nào được uống rượu mừng khiến Diệp Sơ mặt đỏ đến tận mang tai, Vệ Bắc thì ngược lại, thản nhiên tỏ vẻ “cô bé này nhất định sẽ trở thành bà xã của ta, mọi người cứ chờ uống rượu mừng đi” khiến ai ai cũng phải ngưỡng mộ.

“Nghe nói cha cậu ta là lãnh đạo quận đấy.”

“Thật á? Trông cũng đẹp trai ư nhìn quá đi mất!”

“Hình như học trường cảnh sát phải không? Sau này ra làm cảnh sát, tiền đồ vô cùng xán lán cho coi.”

“Nghe nói hai đứa quen biết từ nhỏ, tình cảm rất sâu đậm.”

“Mỹ Lệ, nửa đời về sau bà không phải lo nữa rồi, con gái giỏi giang, con rể lại danh giá, tha hồ hưởng phúc nhé!”

Nghe những lời tán tụng này, trong lòng Lưu Mỹ Lệ bắt đầu mâu thuẫn, vừa thâm cãi: “Chẳng qua chỉ là bạn trai thôi, chắc gì con gái đã gả vào nhà họ” lại vừa bất giác nghĩ bụng, thật ra so về mọi mặt thì thằng nhóc này đúng là mẫu con rể lí tưởng của bà đấy chứ nhỉ, chẳng qua là hơi không nhiều chuyện một chút thôi, có lẽ có thể từ từ thay đổi nhỉ? Suy nghĩ của con người một khi đã có lỗ hổng, ắt sẽ rất dễ dàng dao động.

Lưu Mỹ Lệ càng nghĩ càng băn khoăn, cuối cùng cũng dứt khoát mặc kệ, dù sao con gái cũng chưa học xong, đời còn dài, cuối cùng sẽ ra sao, ai mà đảm bảo được.

Thôi thì mắt nhắm mắt mở thuận theo tự nhiên vậy.

Nghĩ vậy, cuối cùng bà cũng đòi sự chú ý khỏi hai đứa trẻ tập trung vào chúc rợu bạn bè thân thích.

“Mẹ em hôm nay có vẻ rất vui” nhân lúc Lưu Mỹ Lệ sang bàn bên cạnh mời rợu, Vệ Bắc ghé vào tai Diệp Sơ thì thầm.

“Vâng.” Diệp Sơ gật đầu.

“Sao thế, vẫn còn giận anh à?” Vệ Bắc hỏi.

“Giận thì không, nhưng mà buồn bực thì có đấy.”

“Đừng hẹp hòi thế, hôm đó anh chỉ nói đùa thôi, không làm thật đâu.”

Ai thềm giận mấy câu đó của anh chứ? Diệp Sơ nghĩ bụng, đã hơn một tháng rồi, nếu không phải em tìm anh trước thì chắc anh cũng định không để ý đến em nữa phải không?

Đúng thế, cô buồn bực chính vì chuyện này đây.

Vệ Bắc không nhìn ra, vòng tay qua hông cô dỗ dành: “Coi như khi đó anh bị tâm thần, quên đi nhé!”

Quên thì quên, Diệp Sơ buồn buồn nghĩ.

Hôn lễ tổ chức đến chín giờ tối thì kết thúc, bầu không khí rất vui vẻ nên không ít người uống rợu, trong đó có cả Diệp Kiến Quốc.

Ông lái xe tới nhưng lại uống đến say khướt không thể lái về nổi.

Cũng may Tàn Dao đã dặn dò Vệ Bắc để ý đến khoản này nên anh không uống mấy, và được vinh quang gánh vác trọng trách tài xế đưa cả nhà Diệp Sơ về.

Lái xe đến dưới nhà, Vệ Bắc nói: “Cháu đi gửi xe, mọi người lên trước đi”.

Diệp Sơ nghe vậy thì ngoan ngoãn đứng dậy định ra ngoài, bỗng bị Vệ Bắc kéo cổ tay, đưa mắt ra hiệu, cô lập tức hiểu ra, bèn bảo bố mẹ đang đứng bên ngoài: “Mẹ, mẹ đưa bố lên trước đi, chúng con đi gửi xe”.

Cứ vậy một lúc rất lâu, Lưu Mỹ Lệ ở trên tầng trên gọi xuống: “Sao vẫn chưa xong thế hả?”

Diệp Sơ nhanh chóng đáp: “Xong rồi ạ, con đang lên nhà đây!” Nói xong cô nhìn anh với ánh mắt vô tội: “Chúng mình lên nhà đã rồi hăng nói được không?”

Vệ Bắc đỡ khóc đỡ cười, chết tiệt, từ đầu đến cuối anh có nói câu nào với em đâu? Chúng ta đang làm, đang làm đấy nhé! Chẳng lẽ em bảo anh lên nhà rồi tiếp tục làm?

Thấy Vệ Bắc không đáp lại, Diệp Sơ đành khẽ khàng thở thê: “Đề mẹ em đợi lâu quá thì không hay lắm đâu.”

“Em không biết là nếu anh bị ép quá còn không hay hơn à?” Vệ Bắc hỏi lại.

Diệp Sơ mếu máo, yếu ớt đáp: “Nhưng anh vẫn còn trẻ mà”.

Vệ Bắc: “...”

“Nếu không thì anh tự giải quyết vậy?”

“Giải quyết cái đầu em ấy!” Cuối cùng Vệ Bắc cũng nổi đóa, búng vào trán Diệp Sơ một cái rồi nghiêng răng bảo: “Cho em nợ đấy, sau này anh sẽ đòi lại cả vốn lẫn lãi”.

Nợ... ư?

Diệp Sơ xoa xoa trán, bỗng có cảm giác tương lai thật tăm tối.

Tuy quá trình có hơi trúc trắc gập ghềnh, kết quả cũng không mỹ mãn như mong đợi, nhưng cuối cùng quan hệ của Diệp Sơ và Vệ Bắc cũng đã chuyển từ lòng đất lên trên mặt đất. Đang quen yêu đương lén lút trong bóng tối, giờ được công khai dưới ánh mặt trời, cả Diệp Sơ lẫn Vệ Bắc đều cảm thấy chưa thích nghi lắm.

Nhất là Diệp Sơ, suốt mùa hè mẹ cô đều hỏi nợ hỏi kia, lúc nào cũng là: “Bắt đầu thế nào? Con thành thật khai báo cho mẹ biết từ đầu đến cuối, không được bỏ qua bất kì chi tiết nhỏ nhặt nào”.

Diệp Sơ sắp bị ép đến phát điên, bởi chính bản thân cô cũng không biết mình và Vệ Bắc bắt đầu như thế nào, rốt cuộc là vì sao lại chuyển từ chán ghét đến quen thuộc, từ dựa dẫm đến yêu thích cô còn không nói nổi thì làm sao giải thích rõ ràng cho mẹ được đây?

May mà đúng lúc này, câu lạc bộ Thiên văn của trường đại học bắt đầu tổ chức hoạt động.

Mượn cơ này, Diệp Sơ ba chân bốn cẳng thoát khỏi ma chướng của mẹ, phi về trường tham gia hoạt động.

Hoạt động của câu lạc bộ Thiên văn kéo dài ba ngày, chủ yếu là đi tham quan trạm khí tượng các tỉnh, tiện thể tổ chức một loạt hoạt động phong phú

khác nhằm tạo thêm ý nghĩa cho kì nghỉ hè. Nhờ nội dung hấp dẫn cùng với chi phí được nhà trường chi trả toàn bộ nên ngoài những thành viên câu lạc bộ thiên văn, những người khác không thuộc câu lạc bộ cũng tìm cách nhờ vả để được một suất tham dự.

Khi Diệp Sơ vừa đến khu tổ chức hoạt động thì đã đụng độ ngay một kẻ cô rất-không-muốn-gặp, đó chính là kẻ theo đuổi không thành nên nói xấu cô với giáo viên chủ nhiệm: Đàn anh Lục Lượng.

Gã này đúng là ti tiện bỉ ổi vô đối, trước thì ngậm ngậm đăm sau lưng Diệp Sơ, giờ trước mặt lại giả lá cười, đon đả chào hỏi: “Chào em, lâu lắm không gặp rồi nhỉ”.

Cái thái độ của hắn làm Diệp Sơ kinh tởm, mấy ngày sau đó, cô đều coi hắn như kẻ vô hình, tuyệt đối không chủ động đáp lời hay bắt chuyện, cứ thấy hắn ở đâu là lại tìm cách tránh cho xa.

May mà lần này Lục Lượng đã nhắm được mục tiêu mới. Mục tiêu xui xẻo đó chính là một cô bé năm nhất tên là Trương Vi. Cô bé này nói năng nhỏ nhẹ lí nhí, cực kì nhút nhát, Lục Lượng cứ quần lầy làm phiền, cô bé cũng không dám nói gì. Mấy lần Diệp Sơ thấy Lục Lượng kiếm cớ sàm sỡ người ta, cô gái bé nhỏ chỉ dám giận đến đỏ bừng mặt chứ chẳng dám nói ra chữ “không”.

Diệp Sơ từng trải qua chuyện này nên rất đồng cảm với nỗi lòng của Trương Vi, thế là có hoạt động nào cô cũng cố tình gọi Trương Vi vào nhóm của mình. Nhóm các cô có hai giáo viên nên Lục Lượng cũng không dám quá ngang ngược.

Cứ như thế cho đến ngày thứ ba.

Ngày thứ ba, hoạt động câu lạc bộ kết thúc mỹ mãn, để chúc mừng, mọi người rủ nhau đi ăn thịt nướng.

Nghe nói được dẫn người nhà theo nên Diệp Sơ gọi Vệ Bắc đến đi cùng. Nào ngờ cái gã này vừa đến đã thu hút hết mọi sự chú ý. Mọi người trong cùng một câu lạc bộ nên khá thân nhau, cứ nhao nhao vây lấy ngắm “người nhà” của Diệp Sơ rồi không hẹn mà cùng than: “Ôi trai đẹp!”

Diệp Sơ hết chỗ nói, các cậu chưa gặp trai đẹp bao giờ à?

Nhìn cái gã kia đặc chí kia, khó chịu quá đi mất.

Cuối cùng, Diệp Sơ hết nhìn nổi, quyết định ra nhà vệ sinh rửa mặt.

Quán nướng nằm trên núi nên nhà vệ sinh cách chỗ bọn họ khá xa. Diệp Sơ đi một mình, bỗng nghe thấy tiếng cãi vã từ xa vọng đến. Giọng này nghe quen quen.

Diệp Sơ ngạc nhiên tìm theo tiếng nói thì nhanh chóng trông thấy bóng dáng hai người đang giằng co, cô chỉ liếc mắt là nhận ra ngay hai người đó chính là Trương Vi và Lục Lượng.

Lục Lượng đang chặn Trương Vi lại, không cho cô bé đi, Trương Vi cố sức đẩy nhưng sức con gái làm sao bằng nổi con trai? Cổ tay Trương Vi nhanh chóng bị Lục Lượng túm chặt, hình như gã đang định ép hôn cô ấy thì phải.

Đúng là đồ khốn, được đằng chân lân đằng đầu! Diệp Sơ thấy máu nóng bốc lên đầu, đang định xông ra thì Vệ Bắc theo sau tìm cô đã nhanh hơn một bước. Anh không nói không rằng xông vào nện cho Lục Lượng một đám trời giáng.

Chỉ nghe thấy một tiếng “ôi!” thảm thiết, rồi Lục Lượng lăn ra đất nằm vật vã.

Diệp Sơ vội vàng chạy tới kéo Trương Vi đang sợ khiếp vía sang một bên.

Lục Lượng bị phá đám, lại bị ăn đòn, lão đảo bò dậy chửi thề. Chưa kịp chửi xong đã bị Vệ Bắc cho thêm một đạp. Lần này thì gã khốn ấy đo ván hẳn, nằm trên mặt đất thở khò khè.